

Arrest

nr. 63 062 van 14 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 maart 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat T. LUST, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2009 werd verzoeker aangetroffen tijdens een politiecontrole en nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.2. Verzoeker diende op 15 april 2009 een asielaanvraag in.

1.3. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 16 april 2009 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 15 juli 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), te worden gemachtigd tot een verblijf in België.

1.5. Op 14 oktober 2009 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nummer 38 799 van 16 februari 2010 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Op 13 april 2010 oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de aanvraag van verzoeker om, op basis van medische redenen, tot een verblijf gemachtigd te worden ontvankelijk was en verzoeker in het bezit diende gesteld te worden van een attest van immatriculatie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 maart 2011 de beslissing waarbij aanvraag van verzoeker om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 1 april 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15/07/2009 werd ingediend door :

[Z., A.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13/04/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Uit het verslag van de arts-attaché van 07/03/2011 blijkt dat betrokkene lijdt aan een pathologie die, hoewel deze kan beschouwd worden als een pathologie die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het herkomstland, Armenië. Betrokkene kan reizen, maar dient wel te beschikken over een medisch doorverwijs verslag en dient in Armenië snel te kunnen beschikken over een behandeling voor één van zijn aandoeningen. De arts-attaché concludeert dat indien aan de voorgaande voorwaarden voldaan wordt er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat, hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat betrokkenes aandoening opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Patiënten met betrokkenes aandoening kunnen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 maart 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

*de persoon die verklaart te heten [Z. A.]
[...]
en van nationaliteit te zijn: Armenië (Rep.)*

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 16 februari 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend. Aangezien de procedure in casu derhalve kosteloos is kan niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Ambtshalve moet worden opgemerkt dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten van "*de feiten en de middelen*". Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de

bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen juridische en feitelijke motieven.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Waar in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken dat de medische toestand van de verzoekende partij opgevolgd moet worden daar de pathologie waaraan verzoekende partij lijdt een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of de fysieke integriteit en dat verzoekende partij enkel kan reizen indien hij beschikt over een medisch doorverwijsverslag en in Armenië snel kan beschikken over een gepaste behandeling voor zijn pathologie, wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat deze noodzakelijk hulp quasi gratis zou verstrekt worden in Armenië.

Anderzijds erkent de verwerende partij wel dat er geen enkele vorm van sociale zekerheid bestaat in Armenië.

Het hoeft geen betoog dat het uiteraard onmogelijk is dat er in een land als Armenië gratis zeer kwalitatieve (dus zeer kostelijke) medische zorgen verstrekt worden zonder dat er enige vorm van sociale zekerheid bestaat.

Hoe wordt deze gratis gezondheidszorg anders gefinancierd?

In een recent wetenschappelijk artikel van de wereldgezondheidsorganisatie formuleren Matthew Jowett en Elisabeth Danielyan (beide werkzaam voor de WHO) bedenkingen bij de hervormingen van de gezondheidszorg in Armenië.

De conclusie is dat adequate medische zorg, a fortiori hospitalisaties, zoals de verzoekende partij 3 x per week nodig heeft, onbetaalbaar blijven voor niet kapitaalkrachtigen, zoals verzoekende partij.

In het artikel staat duidelijk te lezen dat patiënten in Armeense ziekenhuizen verplicht worden om in het zwart cash bij te betalen. Dit zou ondermeer te maken hebben met het feit dat dokter[s] er zeer slecht betaald worden.

Verzoekende partij erkent dit probleem en stelt dat voor één dagdialyse gemakkelijk 3000 dollar gevraagd wordt.

De stelling van de verwerende partij dat kwalitatieve medische zorgen gratis ter beschikking staan van de verzoekende partij in Armenië is dan ook geenszins correct.

Aangezien de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat de verzoekende partij weldegelijk nood heeft aan gespecialiseerde medische hulp, maar er anderzijds niet in slaagt aan te tonen dat deze medische hulp (financieel) toegankelijk is in Armenië schendt de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting.”

4.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de elementen die in de bestreden beslissing zijn opgenomen en werpt verder het volgende op:

“De[...] overwegingen [in de eerste bestreden beslissing] laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De [...] motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag ongegrond is.

De verwerende partij laat dan ook slechts gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk en afdoende werd gemotiveerd. Er is naar behoren voldaan aan de materiële motiveringsplicht, hetgeen onmiddellijk kan worden vastgesteld wanneer men er de motieven van de bestreden beslissing op naslaat.

Verzoeker beperkt zich ertoe te verwijzen naar een algemeen artikel van de wereldgezondheidsorganisatie waaruit hij meent te kunnen afleiden dat de medische verzorging in Armenië financieel niet toegankelijk is voor hem.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen bijzonder algemeen zijn, en bovendien hypothetisch.

Zij beperken zich ertoe te verwijzen naar een algemeen verslag, op basis waarvan zij afleiden dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist zijn. De verwerende partij wijst er echter op dat door de gemachtigde een deugdelijk onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië, zoals ook blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, en dat [hij] hierbij geenszins lichtzinnig is te werk gegaan.

In de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar de bronnen die hiervoor werden geraadpleegd.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De bovenstaande motieven zijn geenszins kennelijk onredelijk en verzoekers vage, zeer algemene en hypothetische beschouwingen zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen.

Het feit dat verzoeker kennelijk een andere mening is toegedaan, maakt niet dat de beslissing daarom dient te worden vernietigd.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter ontvankelijk doch ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de beslissing terdege ondersteunen.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat verzoekers enig middel niet kan worden aangenomen.”

4.3. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – bepaling die de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing is – luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

In voorliggende zaak staat niet ter discussie dat verzoeker lijdt aan een chronische nierinsufficiëntie en dat deze aandoening een reëel risico kan inhouden voor verzoekers leven of fysieke integriteit indien de aandoening niet adequaat wordt behandeld en wordt opgevolgd. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet betwist dat in Armenië zowel de vereiste geneesmiddelen als de vereiste behandeling en opvolging beschikbaar zijn en dat hij kan reizen, op voorwaarde dat zijn dialyseschema wordt gerespecteerd. Wel betoogt verzoeker dat verweerder onvoldoende heeft aangetoond dat de vereiste medische hulp voor hem (financieel) toegankelijk is in Armenië. Meer specifiek stelt verzoeker dat de medische zorgen die hij nodig heeft zeer duur zijn en dat uit een artikel van de Wereldgezondheidsorganisatie blijkt dat medische zorgen onbetaalbaar zijn voor personen die niet kapitaalkrchtig zijn, mede omdat patiënten in Armeense ziekenhuizen verplicht worden om onofficiële betalingen te doen.

In de eerste bestreden beslissing wordt, wat de toegankelijkheid van de voor verzoeker vereiste medische zorgen in Armenië betreft, geoordeeld dat Armenië weliswaar geen systeem van sociale zekerheid kent doch dat de medische zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Er wordt op gewezen dat verzoekers aandoening op voormelde lijst is opgenomen, zodat de nodige zorgen gratis zijn op voorschrift van de huisarts. Verder wordt aangegeven dat verzoeker terecht kan in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's of in gespecialiseerde medische centra. Tevens wordt gesteld dat ook de vereiste medische opvolging betaalbaar is.

De Raad stelt vast dat de motieven in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker in Armenië voor de behandeling van chronisch nierfalen recht heeft op gratis medische zorgen en dat verzoeker terecht kan in de lokale poliklinieken in de hoofdstad en in de regio's of in gespecialiseerde medische centra steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Deze vaststellingen worden door verzoeker ook niet weerlegd. Verzoeker geeft aan dat niettemin in de praktijk toch nog vaak een persoonlijke financiële tussenkomst wordt gevraagd en dat hierdoor een kwalitatieve medische zorg voor hem in feite onbetaalbaar is. Door toe te lichten dat er in Armenië nog een probleem is met 'onofficiële betalingen' die worden gevraagd in de medische sector, toont verzoeker evenwel niet op afdoende wijze aan dat hij in dat land geen toegang zal hebben tot de vereiste medische behandeling en medicatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker in zijn land van herkomst reeds werd behandeld voor zijn medische problemen en dat hij bijgevolg toegang had tot geneeskundige zorgen in Armenië. Zo legde verzoeker in het kader van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onder meer zijn medisch boekje voor waaruit blijkt dat hij sedert 1988 medische zorgen kreeg. Tevens blijkt uit de aan de Raad voorgelegde stukken dat het aanrekenen van "onofficiële bedragen" in het kader van de zorgverstrekking onwettig is, zodat verzoeker tegen dergelijke praktijken kan ageren in rechte. Verzoeker toont daarenboven ook niet aan dat, zo hij al bepaalde al dan niet officiële medische kosten zelf zou

dienen te betalen, hij hiertoe niet beschikt over de vereiste financiële middelen of dat hij niet kan terugvallen op zijn vrouw en/of zijn drie meerderjarige kinderen voor financiële steun. Verzoeker lijkt verder te verwijzen naar het gegeven dat de gezondheidszorg in België “*kwalitatief*” beter is dan in Armenië, doch hij weerlegt op die manier geenszins de vaststelling door de arts-attaché dat de vereiste medische behandeling en opvolging voor hem beschikbaar is in Armenië en bijgevolg niet blijkt dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omwille van het ontbreken van de vereiste infrastructuur.

Verzoeker staaft verder zijn stelling dat voor één dagdialyse gemakkelijk 3000 dollar wordt gevraagd op geen enkele manier. Uit het door verweerder neergelegde ‘*Country Sheet Armenia*’ van Caritas International blijkt daarentegen dat in januari 2010 in het Armeense “*republican medical centre*” 63,86 euro aangerekend werd voor een sessie hemodialyse aan patiënten die niet konden genieten van gratis medische zorg.

De Raad stelt vast dat de motieven van de eerste bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en dat daarin alle stukken zijn opgenomen waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen. De motieven die de eerste bestreden beslissing schragen, en meer specifiek het motief dat de behandeling en opvolging van verzoekers aandoening mogelijk en toegankelijk is in Armenië, worden door verzoeker niet weerlegd.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK